

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba...

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі...

Передплата на рік \$4.00

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

БУДУМО ОРГАНІЗАЦІЮ.

Цим разом поговоримо про професійну (трейд-юніону) організацію, яка йде слідом за політичною робітничою організацією.

Трейд-юніонна організація є більш зрозумілою для робітництва, бо вона в боротьбі стоїть ближче до його щоденних вигод.

Але й тут не всі робітники розуміють значіння трейд-юнію і часами покидають їх, відносяться байдужо, хоч є їх членами.

Капіталістичні агенти й тут роблять свою роботу. Вони старяться відговорювати робітників від юнії, розвивати саму юнію, а коли цього не втнуть, старяться втиснутися в юнію, добути в ній видатного місця, або просто кувити юніюних лідерів.

Буває й так. Але буває й навпаки, коли найкращі лідери не є в силі шість-робити, бо робітники або надто відносяться байдужо, або просто такі ворожо, самі не знаючи чому.

ВІСНІСЯ НА СВОЇХ ПОМИЛКАХ.

Взяти хоч-би майнерів на заході. Маєли вони колись сидіти юнію, яка вмала виборювати робітникам кращі умови праці не двічі навіть на поганих провід. Доки вона виборювала, доти ще робітники до неї горнулися. Коли прогнала страйк, членство розпалося.

Розпалося, скажемо, від юнії, провід якої зрадив робітників. То не-ж все так не значить, що юнії не треба. Навпаки, все те, що поспалося на голови майнерів після розбиття юнії, повторило, що юнії треба ще міцнішою, бо стара тільки тому й прогнала, що вона аж надто була стара, постулу в згуртуванні цесіне робітників не зробила й тоді не могла була боротися з тісно об'єднаними силами властителей копалень.

Деякі лідери, а за ними й робітники, думали, що коли деякі компанії годяться підписувати сепаратні угоди на старих умовах праці, то це свідчить про незділність компанії між собою, а не хотіли бачити того, хоч були острі перестороги, що це тільки хитрий маневр компанії на розбиття єдності робітництва.

Тепер це всі бачуть, але знову такі науки з цього мало вносять. Хоч зараз-же після страйку почала організуватися Майн Воркерс Юніон оф Канада, що ставила своїм завданням злучити в одну юнію майнерів цілої Канади, то проте в долин Дромгелер робітники хвилює пішли за "блорфом" Скарлета про "ред-поркчане". Нішай-й полекаєся.

Такі нерозважні кроки дуже шкідливі, але горе-тому робітництву, що вони, спиткувшись на дорозі, каже, далі вже не піду. Помилки бувають, всюд, але не той вирає, що злякався помилки й склав руки, а той, що навчився на ній, як другий раз не треба робити. Це значить, не йти за злудними кличами вітрого-лів, але треба прислухатися до голосу тих, які це тримаються разом і протягають руку поміччє "ред-поркчаном", але доброю порадою й активною моральною допомогою.

ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ ВОРОГІВ РОБІТНИЦТВА.

Відомо, що після догортвального страйку майнери на заході попили вмувуджене доволення, задоволення рижим скелє парям. А, як то кажуть, де злиди, там робітничі не до організації. Коли-ж між робітництвом такі злиди, що нема навіть чим заплатити членських вкладок до юнії, то чому в дописах стало чути голоси про страшу пітику та картографство між майнерами. Про це пишуть дописувачі, про це говорять ті, що переїжджають з майнів, про це говорили делегати на провінціо-нальному з'їзді ТУРФДМ в Едмонтоні.

Тут вже за це вини не скінеш ні на юніюних лідерів, ні навіть на самих капіталістів. Тут вже треба такі пошукати вини між самими робітниками. А такі ричи, як п'ятіка та картографство є найстрашнішими ворогами робітництва, бо в них робітники трять не тільки свої тяжкі заробітки, але й свою робітничу совість. П'ятікою, картографством, пударумництвом, що так розпаношались у всіх великих індустриальних осередках, робітники шанють собі своїм товаришам по праці й робітничим організаціям найбідшу кривду. А вороги робітників, дивлячись на це, в кулак сміються. Сміються, бо робітник пролив не тільки свою працю, але й свій розум. А з таким робітником капіталіст що хоче, те й зроби.

На боротьбу з цим страшним ворогом робітництва повинні стати всі робітничі організації. Свідомі товариші повинні ще тісніше злучити свої сили в трейд-юніюних льокалах, в відділах освітньої організації й вжити всіх заходів для поборення цього нездорового явища серед робітників.

КАПІТАЛІСТАМ ЗОЛОТО, А МАЙНЕРАМ СУХОТИ.

Та це не тільки відноситься до заходу, чи до майнерів. Між майнерами на заході все-ж такі від довших часів існувала організація й тепер існує, бодай докладається всякі старання, щоб злучити всіх майнерів в Майн Воркерс Юніон оф Канада.

Зате є місцевості, де зовсім нема юнії, про які ні боготи, ні людям невідомо що там діється, бо з цих місцевостей ні до газети ніхто не напише, ні делегата ніхто на ніякий з'їзд не прише.

Або взяти хоч-би таку місцевість, як Тімміс і околиця. Скільки риболовськпробів зорганізувати там юнію і всі вони завелися на нішачо. Останню спробу зроблено було цього року й створено льокаль Майн Воркерс Юніон оф Канада. Але що зроби-ть сотка чи півтори сотки членів юнії з тисячами неорганізованих? Робітники якоїсь індустрії, щоб підпішити своє положення, мусьть бути в юнії сто процент.

Чи треба в Тімміс і околиці юнії? Те, що тепер там діється, само говорить про себе! Працюючи в найтяжчих умовах в

копальнях золота, казачо збагачуючи капіталістів, робітники й ну стямалися, як майже поголовно стали сухітниками й більшість з них через те втратили роботу. Тепер компанія бере до праці робітників так, як до асентерунку, переводить над ними медичніські екзаменації. Велика скількість старих робітників опинилися без праці, без средств і без здоров'я.

І хто-ж порятує? Юнія — але-ж там її не було, бо самі робітники нею не легковажили.

Нині компанія набирає здорових до праці, але ставить їх ще в тяжчі умовини: продовжує години праці, зменшує платню й заставляє виконувати тяжчі роботи. І робітники не в силі за собою влітнутися, бо вони неорганізовані.

Цілий світ нині подивляється героїську боротьбу англійських майнерів, цілий робітничий організаційний світ спить і м з допомогою, бо борються вони не тільки за себе, але навіть за тих, які ще неорганізовані. Іхня поразка, буде нашою поразкою, а іхня побіда — нашою побідою. Але чим ми спричинимоса до іхньої побіди, коли самі ми неорганізовані.

Тому то всім робітникам, в якій би індустрії вони не працювали, треба дбати про юнію. Коли її там нема, треба старатися встановити; коли вона слаба — треба зміцнити; коли велика, але дурна (реакційна), треба старатися її зрадикалізувати, зроби її боевою, а не втікати з неї.

Значить, на кожному кроці треба дбати про створення юнії, бути її активними працівниками, бо тільки організовано робітники можуть вибороти собі все те, що їм належиться.

ЦІННЕ ПРИЗНАННЯ.

З самого початку свого державного існування шляхетська Польща притягала до себе міжнародну увагу, як найбільше шумлива особа, з тих темних осіб, що завжди готові запропонувати свої руки й кастет всім, хто має в цім потребу й платити добру ціну. Щоб набити собі ціну й прикрити злочини від людських очей до послуг мався теорія "проти-близьшовицького бар'єра", що боронить цивілізацію Європи від "дикунської більшовицької загрози з Сходу".

Під думок шляхетська Польща "сгяжала" собі на пій роботі чималі скарби: добрий шмат Білоруси, Вільно, Західну Україну.

Зараз шляхетська Польща притягла увагу ефетивним вибухом свого внутрішнього розвалу. Про Польщу заговорили з другого боку й ті, що колись самі наймали голови, руки й кастет шляхетської Польщі і для "мокрого діла" в С.Р.С.Р., умисно, чи невмисно викривають розбишацькі вчинки шляхетської Польщі.

Факти ці треба нотувати, бо вони викривають не лише саму шляхетську Польщу, але й тих, хто її купував для "мокрого діла".

Надають ці викриття і певної цни також тим міжнародним документам, що нормалізу фіксували плату Польщі.

Як плату за напад на радянські республіки дістала Польща Східну Галичину, що й зараз стоїть під шляхетським ярмом.

Історія цієї справи така. В 1919 році Рада Антанті дозволила постановою від 8. грудня тимчасово окупувати Східну Галичину аж до самого

неправдиві вістки про "українську революцію" подає українська американська преса за телеграфіями з Німеччини, які показались тепер "виссаними з пальця". Але — неважко ж вістку можна брати без ніяких застережень і не маючи нічого певного — кричати та обурювати маси? Мало того! На основі непотверджаних вісток американські українські патріоти навіть проголосили грові збірки, мовляв, куй за-лізо поки тепле. І нема сумніву, що оті сензаційні вістки про "українську революцію" зроби-ли чимале вражіння на українські маси в Америці. Всі чекали нових вісток — всі раділи, що вкінці прийшов довгожданий час. А прийшло за-

місьць всего того — розчарування. Чи може читач вірити в майбутньому таким газетам? В нас, як і в інших, не було теж певних вісток про оту мниму революцію, але — не хвалючись — тільки наша газета поставилась повздержливо до них і друкуючи їх, ми не тільки сказали, що це непотверджені вістки і що з свого боку робимо лише припущення, але ми навіть висловили критичну свою думку про подібні розрухи, як-би вони, були. Тепер-же за розчарування в "українській революції в Галичині", якої цілком не було, хай візьмуть на себе ті американські українські газети, які з такою сензацією прозвували її.

І. Віктор.

"ГЕНЕРАЛЬНИЙ СТРАЙК" В НАЗАРУКОВІЙ ГЕТЬМАНЩИНІ.

Українські жовтоблукніти газети все ладили нас, доказували нам, потім знов ладили, потім до народу зі скаргами на нас ходили за те, що ми писали, що такі є українська буржуазія.

Ми на це не дивились й такі своєю твердили. Ми казали: допустіть всю оту жовтоблукність до влади, дайте їм державу, а робітнице в ній страйку, переслідування робітників, побачи-те всі благодаті, ось хоч-би на вірчехозствашащих, що йми буржуазія винагороджує працюючих.

Хочете прикладу? Маєте його в Назаруківій "Амеріці". В "Амеріці" вибух генеральний страйк українських складачів (лайнотайпшників).

Двох їх там було й обидва генерально застрайкували. "Америка", це не Америка, але гетьмансько-католицька газета, якої Назарук є редактором.

Як тільки запровадив він у ній гетьманські порядки, то їх не могли вже перенести навіть лайнотайпшники, які не є більш-менш, але патріоти, члени патріотичних та сінових організацій.

Два лайнотайпшники "Америки" Теодор Сарахман і Флоріан Шнурер, написали до управителя друкарні й газети "Америка" листи, які одночасно вмістили і в "Свободі" з 19. червня і в яких заявляють, що у них більше не хваєть терпеливості працювати під гетьмануванням Назарука.

Теодор Сарахман, зазначивши на початку свого листа, який він великий патріот, далі пише:

"Я совісно і без друкерських помилок набрав всі "орієнтації" бушного співредактору і доктору С. Демчука, даючи тим доказ своєї терпеливості і витривалості в роботі, яку мені призначено робити. Але віволк редактором став доктор О. Назарук, і відстаю до друкування не лише рукописи з не новими "орієнтаціями", але й з плагіатом лайкою на все українське, на свій народ, на всіх людей, що коли небуд працювали на українських полі.

Те плагіатів почалося з першого числа "Америки", виданого теперішнім редактором і продовжується по сьогодні. Фантазія п. Назарука не пропустила ні сіла Шевченка, ні пам'яті Франка, ні могили тих, що в його положки свої голови за волю України. Я сподівався, що урло "Провидіння" вплине на него, щоби хоч-небудь робити сором організаціям, котра видає "Америку", тим більше, що серед українського громадянства зростає все гірше обурення проти цієї деморалізації.

На жаль, мої сподівання не справдилися. Навпаки, ще вчора зачин нам — мені і мому товаришеві в друкарні Ф. Шнуреру — п. Назарук, що буде газету редагувати далі так, як досі.

Щі перед власною совістю зі перед громадянством я не можу брати на себе відповідальності що — хоч лише технічною роботою — причиню до поширення той ганьби і тому прошу Вас, прийміть до відома, що з днем 21. червня ц. р. я перестаю працювати в друкарні "Америка".

З правдивим до Вас поважанням, Теодор Сарахман.

А Флоріан Шнурер в своему листі пише між иншим таке: "За тяжко мені друкувати ті статті, якими редактор "Америки" в кожному числі поганить і висміває український народ і українську справу.

Я знавав того, що люде показували на мене пальцями: оце той, що друкує в "Амеріці" те хуство і нечесть.

Як Українець, як бувший Сіновий Стрілець на Україні і як член Сіновій організації в Америці я мущу відрається від всякого звязку з газетою "Америка".

Бачите, якою мовою заговорив бувший Сіновий Стрілець на Україні і член сіновій організації в Америці, коли безпосередньо почув над собою команду гетьманця Назарука?

Колі-б так всі оті сіновики в Злуч. Державах крім очей мави хоч трохи фяків в голові, то не пеналісся-б вони за теми, хто на них і на цілий джранський народ готовити царство нагая.

Я одного тільки бажав-би зібрати-б всіх отих сіновиків і дати їм хоч на місяць десть на Юконі-гетьманську державу. Посадити над ними гетьмана Скоропадського, Назарука, Гриневського, Босого, хай би вони покушали їх влади, а це вийшло-б їм на користь.

Але поки що нехай беруть собі приклад з "генерального страйку" в друкарні, де урядє Назарук.

Мусій.

ПЕТЛЮРІВЩИНА НА ШПАЛЬТАХ ГАЗЕТ

Мило кому, чи ні, але замовчувати не можемо того, що заповнює цілі шпальти української жовтоблукнітої преси як в Канаді, так і в Галичині та в еміграції.

Одинокий український дневник поза кордонами Радянської України — в Європі, "Діло", три четвертий кожного числа свого розміру присвячує Петлюрі. Воно не більше, як рипидічний "Укр. Голос" розіп'якалося над Петлюрою.

Сліз "Діла" нам ані трішки не шкода, але ті слози не ширі, скідаються скорше на крокодильчі. Перед самою смертю ляло "Діло" Петлюру, а тут нараз ось вже другий місяць безперестанні слози й сльварка з ними, хто не плаче. Плачте, мовляв, хай кров Петлюри нас сіментує.

Як сіментує й де? Під стягом Плуєдського? Такі питання ставить до "Діла" Петрушевич "Укр. Прапор", і каже,

що блудна й "нешасна спадщина Петлюри манить деяких людей і деякі групи".

Який зміст цієї спадщини Петлюри? — питає "Укр. Прапор" і відповідає:

"Теоретично українська незалежна держава, обрєона Польщею після її впадови, у васальнім політїм, господарським і військовим союз з Польщею, з міністром для земельних справ Польком на Україні, а практично абстрактна без української державності і фактичній львівській звязок з Плуєдським, що поверну в до влади".

Обговорюючи далі становище "Діла", його безконечне викхвалювання Петлюри, який, як каже "Укр. Прапор", "трічі відірєкс західно-українських земель" (підкреслення "У.П.") та лайку "Діла" на адресу тих укр. газет, які инакше думают про Петлюру, "Укр. Прапор" пише:

"Що за ціль такої поведінки? Звідки нараз така велика прихильність до покійного? Тенденція діячів

з "Діла" шита надто всімни нитками. На свілій могилі С. Петлюри боють вони покосили не покійно, а оставили в живих, сильним під що хвилю його польським приятелям".

Петлюрївщина в дійсному світі.

З Праги до "Укр. Прапору", органу Петрушевича, пишуть:

"Петлюра трагічно погіб, але петлюрївщина жива. Як це й не дивно, а треба сконстатувати, що вона жива в редакції львівського щоденника "Діло" багато більше, ніж у підприємських еміграційних клубах. Щоденний орган львівського УВО з насолодою емідєє всілякі "кроспослєдєні" з Паріюку, Варшави і т. и. про памазиди за упокій душі Петлюри, в яких відмічається участь польських генералів і дипломатів — тих самісіньких, з яких Петлюра торгував західно-українськими землями.

Чи це робиться в намірі привертати західних Українців до політичного шаяку Петлюри?

Чогож "Діло" ще не так давно лагло Романа Столякого "младше" за його політичній виступи — виступи по-гож самісінького гатузку, які у більш-менш ствало ляги були в основу діяльності пок. Петлюри?

Все те Ваше "Діло" хоче ходити круті і верті! Як воно треба, то і напине, нібог пок. Петлюра "до кінця лишився при "своїй" армії", хоч вському, що був тоді на Україні, відомо, що це неправда.

Якої армії Петлюра не поківув? Польської? Бо не було його в найкритичніший момент при придіпирєнієх військових частин на Вітєнь, не було його при них в часі "реїстає все гірше обурення проти цієї деморалізації".

На жаль, мої сподівання не справдилися. Навпаки, ще вчора зачин нам — мені і мому товаришеві в друкарні Ф. Шнуреру — п. Назарук, що буде газету редагувати далі так, як досі.

Щі перед власною совістю зі перед громадянством я не можу брати на себе відповідальності що — хоч лише технічною роботою — причиню до поширення той ганьби і тому прошу Вас, прийміть до відома, що з днем 21. червня ц. р. я перестаю працювати в друкарні "Америка".

З правдивим до Вас поважанням, Теодор Сарахман.

А Флоріан Шнурер в своему листі пише між иншим таке: "За тяжко мені друкувати ті статті, якими редактор "Америки" в кожному числі поганить і висміває український народ і українську справу.

Я знавав того, що люде показували на мене пальцями: оце той, що друкує в "Амеріці" те хуство і нечесть.

Як Українець, як бувший Сіновий Стрілець на Україні і як член Сіновій організації в Америці я мущу відрається від всякого звязку з газетою "Америка".

Бачите, якою мовою заговорив бувший Сіновий Стрілець на Україні і член сіновій організації в Америці, коли безпосередньо почув над собою команду гетьманця Назарука?

Колі-б так всі оті сіновики в Злуч. Державах крім очей мави хоч трохи фяків в голові, то не пеналісся-б вони за теми, хто на них і на цілий джранський народ готовити царство нагая.

Я одного тільки бажав-би зібрати-б всіх отих сіновиків і дати їм хоч на місяць десть на Юконі-гетьманську державу. Посадити над ними гетьмана Скоропадського, Назарука, Гриневського, Босого, хай би вони покушали їх влади, а це вийшло-б їм на користь.

Але поки що нехай беруть собі приклад з "генерального страйку" в друкарні, де урядє Назарук.

Мусій.

ПІД ПОЛЬЩЕЮ.

В УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ІНСТИТУЦІЯХ.

"Службовик", орган українського приватного урядництва, подає кілька фяків, які кидать на українські народні інституції в Галичині дуже погане світло. Ось вони:

Голова найвищої кооперативної інституції на зборах "Маслосоюда", підчас реферату свого підчиненого, заслугоуного фяхія агронома, коли цей спинився дещо на критиці відносин в кооперативних інституціях, закричав: "Я вам приказую замовчати".

Земельний Банк усунув зі служби доволитного свого урядовця за те, що той перед товаришами посмів критикувати спекулянтську політику директорів банку.

"Дністер" — диктує своїм урядовим такі умов праці, які не практикувалися в приватних підприємствах 50 літ тому назад.

Кураторія під рижими добродійними фундаціями заведе майном по фамілійному, винаймаючи його рижим спекулантам, забуваючи зовсім на ту ціль, що її має служити давня фундація. Завідуючі каменними українськими "Народних інституцій" — навіть Наукового Товариства М. Шевченка — жадають за помешкання від українських товариств коло 1,000 доларів відступного.

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СПРАВ НЕ МАЄ ЧАСУ.

Польський президент міністрів Бартель не має часу для українських справ, бо зайнятий иншими важнішими державними справами. Так він заявив делегації українського парламентарного клубу, що ходила до нього на днях предложити домагаия українського населення.